

[Viggo Starcke.]

heden kun en kodifikation af den gældende praksis“.

Hvis det ærede medlem fru Edel Saunte virkelig mener dette, betyder det jo, at der er intet som helst, der haster, der er intet som helst argument for at gennemføre dette lovforslag i dag.

Tilslidst vil jeg gerne fra det ærede medlem fru Edel Sauntes kronik citere følgende sætning:

„Vi må jo ikke i folketinget tabe af syne, at det er samfundets og kvindernes interesse, vi skal varetage, og ikke specielle faglige lægeinteresser.“

Det er rigtigt, at det ikke er specielle faglige lægeinteresser, der skal varetages her i tinget, men dette ting har en pligt til at undersøge alle de tungtvejende argumenter, der næsten massivt fremføres fra alle disse læger, som har forstand på disse ting. Der er en meget beklagelig ting i det ærede medlem fru Edel Sauntes sætning her, som er gledet ud; der står ikke eet eneste ord om barnets interesser. Barnet er noget, som man fuldstændig betragter som en ting, man kan negligere, og det er en blottelse. Barnet har en ret, og det skal ikke bare være sådan, at det skal være mandfolket eller kvinden, der skal have en ret. Barnet bliver efter denne praksis ofret betingelsesløst til fordel for noget, som man kalder kvindernes interesser, men som i virkeligheden ofte er mandfolkenes interesser.

Professor Erik Rydberg understregede i sin kronik for to år siden et par fakta, som er af den største interesse. Han sagde, at i De Forenede Stater er de legale aborters antal i forhold til folkemængden omtrent en tiendedel af, hvad vi har her i landet. Jeg vil gerne gentage: omtrent en tiendedel af, hvad vi har her i landet. Professor Villars Lunn skrev i sit indlæg i „Politiken“ den 10. juli — et indlæg, som jeg iøvrigt synes var meget letsindigt — dog, at hovedparten af abortindicerende lidelser er af psykisk art. Derfor er det interessant at få den oplysning af professor Erik Rydberg, at de psykiatriske indikationer af typen depressio mentis o. lign., som hos os er så yderst almindelige, kun forekommer med års mellemrum eller overhovedet ikke på amerikanske hospitaler.

Dette viser, at psykiatrien er blevet kompromitteret herhjemme, og professor Villars Lunn bærer sin del af ansvaret herfor. Jeg synes, at man i et demokrati har en vis pligt til at tale sandhed, og jeg er ganske enig i de udtalelser, hvormed professor Erik Rydberg sluttede sin kronik:

„Men hvordan det end vil gå, lad os være ærlige og kalde tingene ved deres rette navn. Lad os ikke kalde det, der foregår nu, for abortering på medicinske indikationer, og lad os undgå forfalskning af begreberne og sproget som meddelelsesmiddel mellem mennesker ved at indføre og arbejde med termer og ord, som er rene mystifikationer.“

Jeg vil derfor gerne igen angribe dette slibrige ord svangerskabsafbrydelse, som udelukkende er opfundet, for at det kan skjules, hvad det er, der foregår: at man dræber et barn, medens det endnu er foster. Det er meningen med dette ord, og derfor er det forkert af lovgivningsmagten at anvende en sprogbrug, som vildleder befolkningen, som vildleder mødrene, ja, som vildleder alle, der beskæftiger sig med disse problemer.

Den svenske gynækolog doktor Genell har oplyst, at det på en stockholmsk hospitalsafdeling lykkedes lægerne at holde liv i 3 000 syge nyfødte, men samtidig tog man livet af 6 000 formodentlig sunde ufødte. Og overlæge Østergaard Christensen har i en kronik i „Information“ den 16. maj oplyst, at der i dag på en gennemsnitlig kirurgisk afdeling

Formanden: Jeg henstiller, at vi bliver klar over, om det er citat eller omtale.

Viggo Starcke: Dette er et citat — med formandens tilladelse. Jeg beder om tillivelse. Citatet begynder:

„I dag på en gennemsnitlig kirurgisk afdeling tilintetgøres flere menneskeliv på grundlag af svangerskabslovgivningen med tilhørende subtile fortolkninger, end man med nogenlunde sikkerhed kan antage at redde ved hele den øvrige virksomhed“.

Så langt er vi altså kommet ud, at et indgreb, som for en generation siden var en sjældenhed, i dag er blevet så almindeligt,